

Isten versei

20.

Igen, jól érzed: világod rossz felé halad,
 egy korszaknak most majd vége lesz,
 megújulás, majd pusztulás a törvény,
 mely magának mindig érvényt szerez.
 Mikor a tömeg kegye fontos,
 emlékszel: cirkusz és kenyér,
 az aljasság közös és megdicsőül,
 s a káromkodás már égig ér,
 akkor bizony én is szomorú leszek,
 kőtáblám széttörik, templomom gyalázzák,
 mintha a Sátán ezernyi légiója
 siettetné világod pusztulását.

De ez csak látszat! A Nagy Kerék forog,
 ami most lent van, legfelül kerül,
 a hűség mindig elnyeri jutalmát,
 az árvíz elapad, a vulkán kihűl.
 Aki Fiam keresztjét hűségesen hordja,
 arra Atyátnak örökké lesz gondja.

23.

Mikor lesz világoknak vége?
 Mondhatnám azt is, nem tudom.
 Ti magatok döntitek majd el,
 meddig mentek a kijelölt úton.
 Persze én tudom. A világ vége
 - az egész világnak – el sosem következik,
 amint én örökké létezem, minden lélek
 egy másik világban él tovább, akár a hit,
 hogy semmi sem múlandó, semmi sem
 halott,
 mert a létezés öröktől fogva én vagyok.

26.

Vesédbe látok. Tudom, te is
 kételkedtél, lázadtál ellenem,
 de megmentett hited, és megmentett
 az igazságot kereső értelem.
 Tudós költő vagy, kedvem szerint való,
 nem alázatos, bólogató szolga,
 prófétáim is ilyenek voltak,
 bár többen is lehettek volna.

29.

Betegeitek vannak, s halottaitok,
 a testet siratjátok, nem a lelket,
 ami nem múlik el soha, a titok,
 csak a múlandót fedi el a felleg.
 Imák sokasága száll fel hozzám,
 gyógyulásért, még egy kis életért,
 ha mindenkinek javítanék a sorsán,
 s megadnék mindent, amit remélt,
 öröklét lenne már itt, a Földön,
 romolhatatlan, békességes Éden,
 nem lenne változás, sem több gyerek,
 amit összeületeknek ígértem!

Betegség és halál? Csupán kapu,
 melyben tisztul az emberi fajta –
 egy átmenet, egy utolsó lépés,
 közös létünkbe, utolsó virradatba.